

Piata nedeľa cez rok B

Mk 1, 29 – 39

4. február 24

Milé sestry a bratia v Kristovi

Za posledných niekoľko sa priemerný život človeka aj na Slovensku predĺžil asi o osem rokov. Je to nevídané číslo, ktoré dosiahla veda a pokrok v medicíne a farmácii. Keby sa mal život predlžovať týmto tempom ďalej, onedlho by sme asi dosiahli matuzalemský vek. Našťastie to tak nie je, ale aj tak sme pravdepodobne vďační. Na druhej strane ale všetka medicína a pokrok vedy nezabránili novým chorobám, novým problémom. A zároveň máme pocit, že nežijeme v zdravom svete, skôr naopak - svet okolo nás môžeme označiť za chorý.

V evanjeliu sme dnes počuli, ako Ježiš liečil chorých, naprával život, spoločnosť, svojim súčasníkom dával novú nádej do života. Nieкто sa môže spýtať, aký význam to má pre nás. Alebo sa tiež ponúka otázka: či Ježiš môže liečiť aj dnes – a či je to vôbec potrebné, keď máme na to odborníkov, lekárov.

Ak pred 2000 rokmi vyliečil Ježiš Petrovu svokru z horúčky, dnes na to máme Paralen, či iné lieky. Pokiaľ to ale vnímame trochu širšie, možno nám choroby aj niečo chcú pripomenúť. Choroby nemusia byť len chorobné príznaky ako je horúčka, ktoré lieči farmácia, ale možno je to aj výkrik nášho tela, ktoré sa sťažuje na preťaženú dušu, ktorá už nevládze ďalej. Možno je choroba prejav duše, ktorej chýba radosť zo života, odvaha kráčať ďalej. Vyliečiť príznaky choroby je jedna vec, ale skutočný život v plnosti, v radosť je niečo úplne iné. Život v plnosti, ozajstnú radosť zo života nám žiadna zdravotná poisťovňa nepredpíše, ani ju nemôže garantovať. Ale naopak - keď nám práve to podstatné chýba, skôr či neskôr sa s nejakou chorobou k lekárovi určite dostaneme.

A tak – pokiaľ nám záleží na sebe – mali by sme sa zamýšľať aj nad stavom svojej duše, svojho ducha. Lebo aj symptómy a príznaky jednotlivých chorôb nám môžu napovedať niečo dôležité. Aj horúčku, spomínanú v dnešnom evanjeliu môžeme niekedy chápať aj ako dôsledok toho, že sa v živote až príliš naháňame za rôznymi vecami, a pritom mnohé z toho vôbec nie je potrebné, nie je dôležité. A okrem toho náš zhon musíme pravdepodobne vyvažovať väčšou porciou zábavy, ktorá nás v konečnom dôsledku tiež odvádza od toho podstatného.

Aj ja sám si niekedy už od rána naložím na seba toľko, že potom už človek nestihne vnímať liečivú silu Boha, modlitby, a tak sa len stále naháňam za niečím ďalším. Zabúdame na hierarchiu rôznych potrieb, zabúdame na to, že niečo je menej a niečo viacej dôležité. A okrem toho máme ešte sklon - keď sa to celé pokazí - pozeráť sa s výčitkou na Boha: prečo sa to stalo, prečo dopustil, aby sa niečo stalo práve mne, práve nám. Očakávame, že Boh má nastoliť aj bez nášho pričinenia lepšiu a zdravšiu spoločnosť, lepší život na zemi, lepšie životné prostredie, postarať sa o naše zdravie. Očakávame, že to má zariadiť bez nášho pričinenia, alebo má na to použiť niekoho iného. Myslíme si, že Boh by mal spraviť lepší svet cez pápeža, biskupov, kňazov, alebo aj „mocných“ tohto sveta - politikov. Zabúdame, že Boh to nechce robiť zázračne, On nechce riadiť dejiny cez mocných, ale oslovuje najprv nás, jednotlivcov. My môžeme robiť život a svet lepším, môžeme konať dobro, aj keď malými krokmi. My sme tí, ktorí o dobre môžu vydávať svedectvo.

V tomto týždni sme slávili Hromnice. Sviatok, ktorý nám pripomenul dvoch starcov, Simeona a Annu, ktorí napriek pokročilému veku nestratili výhľad na spásu, na lepšiu budúcnosť. Aj keď bolo zrejmé, že oni sami už do nej nebudú môcť vkročiť. Stačilo im, že lepšiu budúcnosť svojim duchovným zrakom uvideli. To by mohlo aj pre nás byť podnetom, aby sme sa naučili stále sa nehnať za novými úlohami, ale aj vnútorne dozrievať. Zmieriť sa s tým, že život je aj stály príchod a odchod a naučiť sa v živote niečo aj opúšťať.

My sami sa máme učiť bojovať s tým, čo nás obmedzuje a blokuje v skutočnom živote, čo hatí skutočné sily našej duše napredovať na ceste k dobru. Ježiš nám v tom pomáha. Dodáva nám silu, aj vieru v liečivé schopnosti našej duše, dodáva nám novú chuť do života. Naše duše zbavuje toho zla, ktoré si niekedy už ani my sami nevedomujeme. A v neposlednom rade berie na seba naše choroby a naše chyby. Aj vtedy, keď by to už pre iných bolo na príťaž.

PodĎakujme mu dnes za to, a snažme sa s liečivou silou jeho ducha spolupracovať, aby sme ozdravovali seba, ale aj život a svet okolo nás.

Viliam Arbet